

Hồi 1

Mùa thu ngày chín tháng chín.

Ngoài trời gió tây không ngừng thổi, mưa rơi tầm tã. Ngoài tiếng mưa gió ra, không nghe thấy âm thanh nào khác.

Long Thê Vân dầm mưa chầm chậm bước trên con đường lát đá hoa cương. Hấn đi thật chậm. Hấn không màng tới những giọt mưa tạt vào mặt, chiếc nón tre đem theo vẫn đang kẹp bên hông.

Long Thê Vân đi hết con đường lát đá hoa cương, dừng chân trước cửa. Tên quản gia Long Lập vừa thấy Long Thê Vân liền bước ra đón:

- Chủ nhân đi đâu sớm vậy?

Long Thê Vân không đáp nhưng hỏi lại:

- Hôm nay là ngày gì?

- Trùng Cửu.

Long Thê Vân hỏi tiếp:

- Theo cổ lịch thì ngày này phải làm sao?

Long Lập đáp:

- Lên cao¹.

- Vậy sao còn hỏi ta đi đâu?

Long Lập ngỡ ngàng hỏi:

- Chủ nhân đã lên cao sao?

- Đúng vậy.

- Trước giờ thuộc hạ không thấy chủ nhân có tập tục này.

- Bây giờ cũng vậy.

Long Lập gật gù:

1 Đến đời Hán Văn Đế (176-156 TC), vua cho dựng một đài cao 30 trượng ở trong cung, mỗi năm đến ngày mồng 9 tháng 9, nhà vua cùng vương hậu, vương tử, cung phi đem nhau lên đài ở cho qua hết ngày ấy. Sau đến đời nhà Đường (618-907), ngày mồng 9 tháng 9 thành ngày lễ tết gọi là Trùng Cửu. Các văn nhân thi sĩ mang bầu rượu túi thơ cùng nhau lên núi cao say sưa ngâm vịnh.

- Vậy có cần gọi gia đình hầu hạ chủ nhân không?
- Không cần thiết.

Long Thê Vân tiếp tục đi về hướng bên phải, Long Lập quay người định đóng cửa lại, bỗng đứng bất động.

Long Thê Vân không quay đầu lại nhưng cảm thấy có chuyện phát sinh, liền hỏi:

- Chuyện gì thế?

Long Lập quay đầu về phía Long Thê Vân, đáp:

- Ngoài cửa có người.
- Ai?
- Là một hòa thượng.

Long Thê Vân hỏi lại:

- Hòa thượng?

Long Thê Vân cảm thấy ngạc nhiên, liền bước về phía cửa, một tay đẩy Long Lập ra, một tay mở rộng cửa.

Ngoài cửa quả thật có người, mặt đang hướng về phía cửa, trên đầu đội một cái nón trúc thật rộng, trên người mặc một chiếc áo cà sa màu trắng.

- Quả nhiên ngoài cửa có hòa thượng.

Long Thê Vân cười lớn, tiếp:

- Bước ra cửa mà gặp hòa thượng thì chẳng may chút nào. Ta tuy không tin, nhưng không ra ngoài thì vẫn hơn.

Lão hòa thượng liền niệm một câu phật hiệu:

- A di đà phật. Bản tăng là Vô Diện.
- Thì ra là Vô Diện hòa thượng...

Vô Diện liền ngắt lời Long Thê Vân:

- Không, là Vô Diện pháp sư.

Long Thê Vân thở dài:

- Lão nghĩ mình đã đủ tư cách làm pháp sư sao?
- Đã đủ tư cách.
- Hòa thượng phải luôn khiêm cung, thiết nghĩ pháp sư cũng nên như vậy.

Vô Diện pháp sư nói:

- Thí chủ không biết rằng Phật dạy không nói dối hay sao?

Long Thê Vân liền cười lớn:

- Quả thật là một hòa thượng thành thật.

Một lần nữa Vô Diện pháp sư đính chính:

- Là pháp sư.

Long Thê Vân liền vào chính đề:

- Pháp sư sáng sớm đã đợi trước cửa không biết vì chuyện gì?

Vô Diện pháp sư:

- Bần tăng đợi chủ nhân của trang viện này.

Long Thê Vân:

- Tại hạ là chủ nhân của trang viện này.

Vô Diện pháp sư liền niệm một câu Phật hiệu.

Long Thê Vân tiếp:

- Chúng ta vốn không quen biết.

Vô Diện pháp sư liền nói:

- Quen biết hay không quen biết đều không quan hệ gì.

- Có khi nào người pháp sư tìm không phải là tại hạ?

- Bần tăng không có nhìn lầm.

- Nếu pháp sư đã không biết tại hạ thì tìm tại hạ làm gì?

- Bần tăng tới đây để giúp thí chủ thoát khỏi tai kiếp.

Long Thê Vân ngạc nhiên:

- Tai kiếp gì?

Vô Diện pháp sư chợt hỏi:

- Thí chủ ở trang viện này đã bao lâu?

- Chưa đầy ba tháng.

Vô Diện pháp sư hỏi tiếp:

- Mua hay mượn?

- Mua thì sao mà mượn thì sao?
- Nếu mượn thì có thể rời bỏ mà đi dễ dàng, còn nếu mua thì có chút phiền phức.

Long Thê Vân hỏi:

- Chuyện phiền phức gì?
- Nếu là mua, thí chủ sẽ không cam tâm từ bỏ chỗ này.
- Tại sao phải dọn đi?
- Nếu thí chủ không dọn đi, tai họa sẽ giáng xuống người thí chủ.
- Tai họa có liên quan đến trang viện sao?
- Đúng vậy.

Long Thê Vân hỏi tiếp:

- Tại làm sao mà trang viện này trở thành căn nguyên của tai họa?
- Khi thí chủ mua trang viện này, thí chủ có biết rõ lai lịch của nó hay không?

Long Thê Vân gật đầu.

Vô Diện pháp sư không tin lắm, liền nói:

- Trang viện này trước kia vốn là trang viện riêng của quan phủ Lâm Tính, cho nên mới lớn, đồ sộ và hoa lệ...

Long Thê Vân liền ngắt lời Vô Diện pháp sư:

- Điều này thì tại hạ biết rõ, người bán trang viện này chính là con của Lâm Tính đại nhân.

Vô Diện pháp sư tiếp lời:

- Lâm Tính bình sanh chuyên làm chuyện ác, không chuyện ác nào mà không làm. Mảnh vườn sau gia trang đã chôn sống không biết bao nhiêu sinh mạng. Chuyện này ngoài thân nhân trong gia đình và một số người tâm phúc thì không người nào biết đến.

Long Thê Vân mai mỉa:

- Pháp sư không phải cũng là người hay sao?

Vô Diện pháp sư không đáp lại, tiếp tục nói:

- Cổ nhân có câu “trên đầu ba thước có thần linh”, tuy lão tiêu diêu ngoài pháp luật nhưng cũng bị trời cao trừng phạt. Cách đây ba năm lão đã lâm bệnh và chết tại trang viện này.

Long Thê Vân nói:

- Sinh lão bệnh tử, loài người có ai thoát khỏi.

Vô Diện pháp sư lại nói tiếp:

- Lâm Tính chết không bao lâu thì những kẻ tâm phúc của lão cũng mắc phải chứng bệnh như lão mà qua đời.

Long Thê Vân kêu lên:

- Thiệt khéo.

Vô Diện pháp sư nói tiếp:

- Trong ba năm, Lâm Tính thâm gom không biết bao nhiêu là tài sản. Sau khi lão mất thì nhi tử của lão tiêu xài phung phí, tài sản vơi dần đến nỗi phải bán cả trang viện này.

Long Thê Vân liền nói:

- Đó có thể gọi là báo ứng.

Vô Diện pháp sư:

- Đúng là quả báo.

Long Thê Vân liền hỏi:

- Nếu trời cao đã trừng phạt họ, không phải chuyện đã kết thúc rồi hay sao?

- Sự trừng phạt của ông trời đích thực là đã chấm dứt.

Vô Diện pháp sư thở dài, nói tiếp:

- Nhưng u minh quân quý vẫn chưa hài lòng với sự trừng phạt của trời cao, cho nên chúng đã kéo nhau về đây.

Long Thê Vân ngạc nhiên hỏi:

- U minh quân quý?

Vô Diện pháp sư liền giải thích:

- Những chuyện tàn ác của Lâm Tính làm cho người ta căm hận, những oan hồn chết đi vì quá uất ức mà trở thành dạ quỷ, luôn quanh quẩn nơi đây tìm cơ hội để báo thù. Chỉ vì trời cao đã an bày sự báo ứng nên chúng tạm thời bỏ ý niệm ban đầu.

Long Thê Vân hỏi:

- Trời cao đã trừng phạt Lâm Tính, nhưng quần quỷ vẫn chưa hài lòng nên vẫn muốn báo thù ư?

- Đúng vậy.

- Bọn chúng tính báo thù bằng cách nào?

- Chúng sẽ xuất hiện trong vườn của trang viện này.

- Bọn chúng có khả năng để giết người không?

- Chúng không giết người, nhưng hiện thân ra lại làm người ta chết vì khiếp sợ.

- Bộ dạng của chúng đáng sợ như vậy sao?

- Đủ để làm người ta sợ tới chết.

- Nhưng đối với kẻ gan dạ thì cũng vô dụng thôi.

- Có thể là vô dụng.

Long Thê Vân hỏi lại:

- Nếu gia trang của tại hạ toàn là những người gan dạ thì thế nào?

Vô Diện pháp sư chậm rãi nói:

- Điều này bọn chúng đã nghĩ tới: Trước xuất hiện, chúng sẽ rưới máu khắp gia trang.

- Máu của chúng?

- Còn gọi là "quỷ huyết".

- Quỷ huyết là gì?

- Đúng như cái tên của nó, là máu của loài quỷ.

- Quỷ cũng có máu hay sao?

- Có, không những có mà còn chảy liên miên bất tận.

- Máu của chúng ra sao?

- Máu của chúng khác với con người, khi tươi thì màu đỏ, khi máu đã khô thì màu tím.

- Máu của chúng có tanh không?

- Rất tanh.

Vô Diện pháp sư giọng quỷ dị nói tiếp:

- Khi quần quỷ xuất hiện, nếu bọn chúng đồng thời cho máu chảy thì dù là người gan dạ nhìn thấy cũng thất kinh.

Long Thê Vân gật gù nói:

- Nghe pháp sư nói vậy thì những kẻ khác nhìn thấy sẽ bị sợ tới mất hồn.

Long Thê Vân hỏi tiếp với giọng đầy nghi ngờ:

- Tại hạ không ngờ đối với chuyện u linh quần quỷ pháp sư lại hiểu rõ như vậy.

- Nếu thí chủ biết bản tạng từ đâu tới thì sẽ không lấy làm lạ.

- Từ đâu đến?

Vô Diện pháp sư đáp với giọng đầy quỷ dị:

- Bản tạng đến từ cõi u linh.

- Thì ra pháp sư vốn là một quỷ pháp sư.

- Bản tạng không phải là quỷ, nhưng có khả năng tạt vào trong cõi u linh, vô tình biết được chuyện này.

- Pháp sư pháp lực thật cao cường.

- Bản tạng tuy biết được âm mưu của u linh quần quỷ, nhưng không có khả năng thuyết phục chúng bỏ ý định đó.

- Vậy giờ pháp sư có ý định gì?

- Nhà phật có câu “oan oan tương báo bao giờ mới dứt?”.

- Còn có nguyên nhân nào nữa không?

- Có.

- Tại hạ xin lắng nghe ý của pháp sư.

- Bản tạng trước khi tới đây đã biết trang viện này đã đổi chủ.

- U linh quần quỷ không biết chuyện này hay sao?

Vô Diện pháp sư lắc đầu, đáp:

- Bọn chúng còn biết rõ hơn bản tạng.

- Trong cõi u linh không phải cũng có luật lệ hay sao?

Vô Diện pháp sư gật đầu:

- Luật lệ trong cõi u linh không kém gì luật của trần gian.

- Vậy tại sao chúng lại dám quấy nhiễu trang viện của tại hạ?

- Tại vì thí chủ tội nghiệt sâu nặng.

Long Thê Vân biến sắc, liền hỏi:

- Tại hạ làm gì mà tội nghiệt sâu nặng?

- Điều đó thí chủ phải biết rõ hơn bản tạng.

- Vậy làm sao có thể hóa giải tai kiếp này?

- Có hai cách. Thứ nhất là thí chủ rời bỏ trang viện này, tai kiếp tự nhiên sẽ được giải.

- Còn cách thứ nhì?

- Thí chủ phải tới nha môn tự thú, như vậy thì u linh quần quỷ sẽ không còn lý do gì để báo thù nữa, tự động sẽ bỏ đi.

Long Thê Vân lạnh lùng nhìn Vô Diện pháp sư, đột nhiên hỏi:

- Pháp sư là người hay là ma?

- Bản tạng là kẻ xuất gia.

- Pháp sư không giống kẻ xuất gia.

- Vậy sao?

- Vô Diện không giống pháp danh của người trong chốn thiền môn.

- Pháp hiệu Vô Diện là do bản tạng tự đặt cho mình.

- Tại sao pháp sư lại chọn pháp hiệu đó?

- Bản tạng trước khi xuất gia đã làm nhiều chuyện lỗi lầm, tự xét thấy quá nhiều tội lỗi, thật xấu hổ khi đối diện với người khác với bộ mặt này nên mới đặt cho mình pháp hiệu là "Vô Diện".

Long Thê Vân hiếu kỳ hỏi:

- Pháp sư đã làm chuyện gì?

- Chuyện trước đây không nên nhắc lại.

- Pháp sư trước khi xuất gia, không biết tên thật là gì?

- Thí chủ không xứng hỏi danh tánh trước đây của bản tạng.

Long Thê Vân nhìn thoáng qua Vô Diện pháp sư, liền hỏi:

- Tại sao pháp sư lại giấu mặt sau nón trúc?

- Không phải bản tăng đã nói qua là vì quá xấu hổ với hành vi khi xưa, nên không dám để mặt trần gặp thiên hạ hay sao?

Long Thê Vân cười lạnh nói:

- Đại pháp sư đã không nói rõ danh tánh khi xưa, không cho tại hạ thấy mặt, có thể nào là người quen với tại hạ nên sợ bị nhận ra chăng?

- Bản tăng cùng thí chủ vốn không quen biết, sao phải sợ gặp mặt.

- Thật vậy sao?

Vô Diện pháp sư liền niệm một câu phật hiệu.

Long Thê Vân vuốt râu, nói:

- Đại pháp sư đứng ngoài này cũng khá lâu rồi.

- Cũng chừng một khắc.

- Nếu như pháp sư không gặp được tại hạ thì sao?

- Bản tăng sẽ ngồi đợi.

- Pháp sư quả thật có lòng, tại hạ vốn nghi kẻ giả thần giả quỷ chính là pháp sư, nhưng hiện tại lại thấy pháp sư quả thật có thành ý.

Vô Diện pháp sư thở dài:

- Lời bản tăng là sự thật, nhưng đến bây giờ thí chủ vẫn không tin.

- Tại hạ trước giờ vẫn có lòng đã nghi.

- Lời bản tăng hoàn toàn là sự thật.

- Nhưng có vài điều tại hạ chưa minh bạch.

Vô Diện pháp sư chưa kịp mở lời, thì Long Thê Vân đã nói tiếp:

- Pháp sư đứng ở ngoài đã lâu, xin mời vào trong nhà rồi hãy nói rõ sự tình.

Vô Diện pháp sư lắc đầu nói:

- Không dám làm phiền thí chủ.

- Sao pháp sư lại quá khách sáo như thế?

- Không phải bản tăng khách sáo, nhưng những gì cần nói bản tăng đã nói hết, không cần phải vào trong nói lại lần nữa.

Long Thê Vân cười nói:

- Pháp sư quả thật là một người thông minh.

Vô Diện pháp sư niệm một câu phật hiệu, rồi nói:

- Những gì cần nói bản tăng đã nói xong, xin cáo từ.
- Pháp sư định đi đâu?
- Đi đến nơi cần đến.

Vô Diện pháp sư lùi lại, quay mình định bước đi.

Long Thê Vân đột nhiên kêu lên:

- Khoan đã!

Tiếng hét chưa dứt, Long Thê Vân đã xuất thủ. Bàn tay phải cầm cái nón trúc bên hông phóng về phía Vô Diện pháp sư. Chỉ nghe tiếng xé gió, chiếc nón trúc phóng ra từ tay Long Thê Vân bay đến đánh trúng chiếc nón trúc trên đầu Vô Diện pháp sư.

Khi chiếc nón trên đầu Vô Diện pháp sư bị đánh văng đi, đầu của Vô Diện pháp sư liền hiện ra dưới cơn mưa. Đó không phải là chiếc đầu trọc như sự tưởng tượng của Long Thê Vân, mà là chiếc đầu với tóc được cột thành một bó.

Long Thê Vân đồng thời phát giác hai con rắn trên đầu Vô Diện pháp sư vươn mình đứng dậy.

Long Thê Vân rùng mình.

Long Lập dừng kế bên kinh hoàng la to, hai mắt chăm chăm nhìn Vô Diện pháp sư, nét mặt đầy sợ hãi.

Nghe tiếng la của Long Lập, những người trong trang liền kéo ra.

Không phải Long Lập sợ vì nhìn thấy hai con rắn trên đầu Vô Diện pháp sư. Điều đáng sợ nhất không phải là rắn, mà lại là khuôn mặt của Vô Diện pháp sư.

Đó không thể gọi là mặt, vì trên đó khuôn mặt đó không có miệng, không có mắt và không có lông mi. Căn bản, đó không phải là một gương mặt.

Là con người, làm sao mà không có mặt được? Làm sao có một người như thế?

Vô Diện pháp sư đã nói là đến từ cõi u linh, có khi nào hẳn chính là quỷ, là một quỷ pháp sư?

Cái “khuôn mặt” đó trắng hoàn toàn, không có chút khí sắc của người sống.

Một khuôn mặt không có chút biểu tình nào.

Vô Diện pháp sư cũng không chút phản ứng, bình tĩnh như một bậc chân tu, chỉ chấp hai tay hướng về Long Thê Vân, niệm một câu phật hiệu và nói:

- Trong vòng ba năm, trang viện của thí chủ sẽ xuất hiện quỷ huyết. Thí chủ hãy tự bảo trọng.

Tiếng nói đến từ khuôn mặt trống không. Trên khuôn mặt đó, một chút động đậy cũng không có.

Khi nghe câu đó, Long Thê Vân cảm thấy lạnh mình. Vô thanh vô ảnh, trên tay Long Thê Vân lập tức xuất hiện một đôi kê trảo.

Vô Diện pháp sư vẫn không nói gì, chỉ niệm một câu phật hiệu rồi quay mình bước đi.

Tức thì Long Thê Vân la lên một tiếng, hai chân đạp xuống nền đá bay về phía Vô Diện pháp sư.

Khi Long Thê Vân tấn công Vô Diện pháp sư, những người trong trang cũng lao nhanh về phía Vô Diện pháp sư.

Vô Diện pháp sư vẫn an nhàn bước đi, khi đôi kê trảo sắp tới gần thì chung quanh Vô Diện pháp sư đột nhiên xuất hiện một làn khói trắng.

Làn khói trắng càng lúc càng lan rộng.

Long Thê Vân lập tức lách mình, tránh khỏi làn khói trắng. Đứng ngoài vòng khói trắng, Long Thê Vân vẫn thấy rõ Vô Diện pháp sư được bao bọc bởi làn khói trắng.

Những kẻ theo sau tấn công Vô Diện pháp sư thấy Long Thê Vân lùi lại, cũng nhanh chóng dừng lại trên bậc đá, vẻ mặt thất thanh.

Long Lập thấy có chuyện bất ổn, liền tiến tới hỏi:

- Thế nào rồi?

Long Thê Vân thở dài nói:

- Khói trắng có độc, may là ta phát hiện kịp thời.

Long Lập hỏi lại:

- Độc?

Long Thê Vân không hồi đáp, hai mắt chăm chăm nhìn vào khói trắng.

Đám khói trắng đi về phía trước.

Bên đường có một con chó chạy về phía làn khói trắng. Nó chạy thẳng vào trong làn khói trắng nhưng lại nhanh chóng chạy ngược trở ra.

Và khi nó lao ra khỏi đám khói trắng thì sự tình có biến đổi. Con chó không còn sinh khí nữa, nó chỉ chạy được hai bước là ngã lặn ra đất, mồm kêu những tiếng quái dị.

Long Thê Vân nhìn thăm cảnh của con chó, lẩm bẩm:

- Không biết đây là loại độc gì?

Quay sang Long Lập, Long Thê Vân nói:

- Truyền lệnh của ta, kêu nhị gia mau hồi trang.

Long Lập hỏi lại:

- Chủ nhân, có cần cho người theo sát Vô Diện pháp sư chăng?

Long Thê Vân:

- Bất tất.

Long Thê Vân bước xuống bậc đá, tay cầm nón trúc, nhắm hướng đám khói trắng bước đi.

Lúc này, đám khói trắng đã bị gió thổi tan mất, nhưng Vô Diện pháp sư vẫn còn đó, chưa tan biến theo làn khói.

Tuy không tan biến như làn khói, nhưng Vô Diện pháp sư không khác khói là mấy, lão cũng trắng như khói, phảng phất có thể bị gió thổi tan bất cứ lúc nào, lão như khói từ cõi u linh bay vào ngõ hẻm.

Long Thê Vân chạy như bay vào ngõ hẻm.

Bầu trời đột nhiên hiện ra một tia chớp.

Long Thê Vân và Vô Diện pháp sư cùng biến mất sau con hẻm.

oOo

Long Thê Vân đã không trở về.

Có thể nào con hẻm đó là cửa vào trong cõi u linh?

Long Thê Vân có phải đã vô tình đi vào cõi u linh?

Long Thê Vân biến mất như thế đã ba năm.

oOo

Trong ba năm, trên giang hồ phát sinh rất nhiều sự kiện.

Sự kiện chấn động nhất đương nhiên là việc Thẩm Thắng Y tái xuất giang hồ.

Có người cho rằng Thẩm Thắng Y là một kiếm khách, kẻ khác nói Thẩm Thắng Y là một chức nghiệp sát thủ.

Bất luận là thế nào, chuyện Thẩm Thắng Y là đề tài mà người ta thích bàn tán nhất.

Y là kẻ dùng kiếm.

Y dùng kiếm tay phải, điều đó không có gì là lạ. Điều lạ là y cũng dùng kiếm tay trái, và khi y ra chiêu bằng tay trái thì nhanh gấp ba lần tay phải.

Mười tám tuổi đã xuất đạo, bình thủ với võ lâm đệ nhất kiếm "Nhất Nộ Sát Long" Tổ Kinh Hồng, đả bại Kim Ty Yến, Liễu My Nhân, Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh, Ủng Kiếm Công Tử đứng đầu Giang Nam Ngũ Đại Cao Thủ.

Đang lúc tiếng tăm vang dội thì y đột nhiên biến mất trên chốn giang hồ.

Trong vòng ba năm, giang hồ không chút tin tức gì về Thẩm Thắng Y.

Bằng hữu giang hồ cho rằng Thẩm Thắng Y bé quan luyện công.

Ba năm sau y tái xuất giang hồ, võ công càng lợi hại hơn.

Lần đầu tiên tái xuất giang hồ, Thẩm Thắng Y bên Tây Hồ huyết chiến Thập Tam Sát Thủ, sau đó diệt Bạch Tri Chu. Sau lần đó tới nay, không mấy ai biết tông tích của Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y quen biết rất nhiều người. Nhưng Thẩm Thắng Y không quen biết Long Thê Vân.

Sự mất tích của Long Thê Vân không liên quan gì tới Thẩm Thắng Y, nhưng vì danh tiếng của y quá lớn nên dù sự tình ban đầu vốn không liên quan tới y nhưng rốt cuộc lại liên quan tới y.

oOo

Mùa thu.

Sau tết Trung Thu, hôm nay là tết Trùng Cửu.

Ngày chín tháng chín.

Hoàng hôn trên sông, cảnh sắc như một bức tranh vẽ.

Thẩm Thắng Y đang ở trên mui xe. Hôm nay y muốn “lên cao”. Hiện tại mọi thứ cần thiết cho việc lên cao đã chuẩn bị xong.

Bây giờ lại không phải là lúc để lên cao.

Hôm nay giờ Ngọ y đã đi ra khỏi thành, đi dọc bờ sông theo hướng đông để đến nơi này.

Tới nơi này, y phát giác ra cảnh sắc thật là mỹ lệ, bèn dừng lại ngắm cảnh.

Thẩm Thắng Y đảo mắt nhìn quanh, sau bụi cỏ lau đột nhiên có tiếng động, đồng thời trong bụi bay ra một con vịt trời.

Con vịt nhảy xuống nước và bơi qua bờ bên kia.

Thẩm Thắng Y nhìn theo con vịt cho tới khi nó khuất dạng sau những bụi cỏ lau rồi lại nhìn vào chỗ mà con vịt vừa bay ra.

Thẩm Thắng Y cười nói:

- Không biết hòa thượng ở trong đó làm gì?

Trong lùm cây phát ra tiếng phật hiệu:

- A di đà phật.

Tiếng nói vừa dứt thì sau bụi cỏ lau xuất hiện một hòa thượng đầu đội chiếc nón trúc, mình bận áo cà sa màu trắng tinh đang rẽ cỏ bước ra.

Chiếc nón trúc trên đầu hòa thượng thật rộng lớn, che khuất cả khuôn mặt.

Nhưng Thẩm Thắng Y căn bản không nhìn vào hòa thượng.

Hòa thượng vừa bước đi vừa nói:

- Bản tăng nhất thời sơ ý, nên bị thí chủ phát hiện.

Thẩm Thắng Y khoan thai hỏi:

- Hòa thượng nhận biết tại hạ?

- Biết.

- Hòa thượng nhận biết tại hạ từ khi nào?

- Hôm nay.

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên hỏi:

- Hôm nay?

Hòa thượng gật đầu đáp:

- Bần tăng tuy có nghe về thí chủ, nhưng hôm nay nhờ một người bạn chỉ điểm mới nhận ra thí chủ.

Thẩm Thắng Y nói:

- Nói như vậy, thì từ trước tới giờ chúng ta chưa từng gặp mặt?
- Đúng.

Thẩm Thắng Y lại hỏi tiếp:

- Và cũng không có chút quan hệ nào?
- Một chút cũng không.

Thẩm Thắng Y lại nói:

- Thiệt là kỳ lạ.

Hòa thượng liền hỏi:

- Tại sao Thẩm thí chủ lại cho là lạ?
- Tại hạ và hòa thượng không phải là kẻ địch, cũng không có chút quan hệ, vậy sao hòa thượng lại theo dõi tại hạ?

Hòa thượng lại hỏi Thẩm Thắng Y:

- Thẩm thí chủ phát giác ra bần tăng theo dõi từ khi nào?
- Khi ra khỏi thành thì tại hạ phát giác có người theo sau, nhưng nghĩ rằng đây chỉ là sự trùng hợp mà thôi.

Hòa thượng liền nói:

- Không thể có chuyện trùng hợp.

Thẩm Thắng Y lại hỏi:

- Hòa thượng theo dõi tại hạ có mục đích gì?

Hòa thượng liền chắp hai tay, nói:

- Bần tăng là Vô Diện.

Thẩm Thắng Y kêu lên:

- Vô Diện?
- Đúng vậy, bần tăng pháp hiệu Vô Diện.

Thẩm Thảng Y:

- Hòa thượng có pháp hiệu thật lạ.
- Pháp hiệu này bần tăng tự đặt cho mình.
- Vậy sao?
- Số là bần tăng trước khi xuất gia đã làm những chuyện thiếu suy nghĩ, bây giờ suy nghĩ lại, bần tăng thật thấy xấu hổ, không còn mặt mũi nào nhìn người đời.
- Người xuất gia tứ đại giai không, hòa thượng giữ bên mình chuyện xưa kia làm chi?

Vô Diện hòa thượng không nói gì.

Thẩm Thảng Y tiếp:

- Hòa thượng vẫn còn hoài niệm về chuyện xưa?
- Đúng vậy.
- Vậy sao hòa thượng không hoàn tục để giải quyết xong sự tình rồi hãy tái xuất gia?
- Bần tăng cũng có ý như vậy.

Vô Diện pháp sư một tay cầm vành nón, tay kia để sau gáy nâng chiếc nón trúc lên. Chiếc nón trúc vừa nâng lên thì tóc liền lộ ra, tóc dài tới vai.

Thẩm Thảng Y nhú mắt, cố nén cười nói:

- Hòa thượng quả nhiên có ý đó.

Vô Diện chấp hai tay lại nói:

- Thẩm thí chú nên đổi cách xưng hô cho hợp.

Thẩm Thảng Y lấy làm kỳ quái hỏi:

- Xưng hô làm sao?

Vô Diện:

- Pháp sư.

Thẩm Thảng Y:

- Không phải là Vô Diện hòa thượng ư?
- Không phải, là Vô Diện pháp sư.

Thẩm Thảng Y lắc đầu nói:

- Các hạ còn nhớ tới chuyện xưa, không làm hòa thượng cũng không sao. Cố sao lại nhận là pháp sư?

Vô Diện pháp sư kiên quyết:

- Bần tăng thật sự đã đủ tư cách làm pháp sư.

- Vậy sao?

Vô Diện pháp sư lại niệm một câu phật hiệu.

Thẩm Thố Y cười, nói tiếp:

- Nếu các hạ đã chuẩn bị hoàn tục, sao còn dùng danh hiệu pháp sư?

- Hiện tại bần tăng vẫn chưa hoàn tục.

Thẩm Thố Y cười, nói:

- Nói như thế, tại hạ gọi các hạ pháp sư vẫn không đúng.

Vô Diện pháp sư niệm một câu phật hiệu.

Thẩm Thố Y nói tiếp:

- Vô Diện đại pháp sư, các hạ chưa trả lời câu hỏi của tại hạ.

Vô Diện pháp sư hỏi lại:

- Thí chủ có biết bần tăng đến từ nơi nào chẳng?

Thẩm Thố Y hỏi lại:

- Đến từ nơi nào?

Vô Diện pháp sư đáp với giọng quý dị:

- U linh.

- Vậy pháp sư là quý ở cõi u linh chẳng?

- Con người có thể xuống núi bất cứ lúc nào, nhưng quý u linh chỉ có thể ra khỏi cõi u linh vào ban đêm.

- Vậy đại pháp sư thật có bản lãnh, có thể ra vào cõi u linh bất cứ lúc nào.

Thẩm thí chủ có biết u linh ở nơi nào chẳng?

- Không biết.

Vô Diện pháp sư lại hỏi Thẩm Thố Y:

- Thí chủ tin rằng có nơi gọi là u linh hay sao?

Thẩm Thảng Y lắc đầu:

- Không tin.
- Thí chủ tin cũng được, không tin cũng được, nhưng cõi u linh có thật.

Thẩm Thảng Y lập lại:

- Không tin.
- Thẩm thí chủ cần chi phải kiên quyết như thế.
- Vì trước giờ tại hạ chưa từng tới cõi u linh, chưa từng thấy qua linh hồn từ cõi u linh lần nào.

Thẩm Thảng Y lại hỏi tiếp:

- Cõi u linh ra làm sao? Cõi u linh ở tại nơi nào? Làm sao có thể tới cõi u linh?
- Thẩm thí chủ sẽ mau chóng biết câu trả lời.
- Vậy sao?
- Thẩm thí chủ nếu muốn, có thể theo bản tạng đến nơi đó.
- Đến cõi u linh?
- Không phải cõi u linh, mà là một ngôi chùa.
- Ngôi chùa đó là cửa vào cõi u linh?
- Cũng không phải.
- Vậy đó là nơi nào?
- Đơn giản chỉ là một ngôi chùa.
- Nơi đó có những linh hồn từ cõi u linh xuất hiện?
- Hình như vậy.
- Nếu nói như vậy, tại hạ sẽ nhìn thấy những linh hồn từ cõi u linh?
- Thấy những linh hồn từ cõi u linh thì không, nhưng thí chủ có thể nhìn thấy máu của chúng.

Thẩm Thảng Y thất thanh nói:

- Máu của chúng?
- Còn gọi là “quỷ huyết”.
- Quỷ huyết có hình dạng ra sao?

- Nghe nói không bằng tận mắt thấy, Thẩm thí chủ sao không theo bản tăng để coi cho biết?

- Ngôi chùa đó có xa không?
- Không xa lắm, nếu đi bây giờ, trước khi trời tối có thể tới đó.

Vô Diện pháp sư nói tiếp:

- Bản tăng và thí chủ lại đi chung đường.
- Thiệt khéo.
- Thế gian có nhiều chuyện phải tùy vào chữ duyên.
- Nếu tại hạ không đi con đường này thì sao?
- Thì bản tăng sẽ ngăn chặn thí chủ, không cho thí chủ đi tiếp.
- Nếu tại hạ không đáp ứng đi cùng với pháp sư thì sao?
- Con người ai cũng có tính hiếu kỳ, bản tăng không tin thí chủ ngoại lệ.
- Lời nói của pháp sư quả thật đã động tính hiếu kỳ của tại hạ.
- Như vậy thỉnh thí chủ đi theo bản tăng.

Nói xong, Vô Diện pháp sư liền bước đi. Đi một bước Vô Diện pháp sư niệm một câu phật hiệu “nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật...”.

Thẩm Thắng Y không nói gì, chỉ bước theo Vô Diện pháp sư.

Đột nhiên y xuất thủ nhanh như điện chập vào chiếc nón trúc trên đầu Vô Diện pháp sư.

Một trảo tung ra, chập trúng ngay chiếc nón trúc.

Vô Diện pháp sư cũng xuất thủ để giữ chiếc nón lại.

Thẩm Thắng Y liền phát giác hai sợi dây quai nón cột dưới cằm của Vô Diện pháp sư. Khi phát giác điều này, Thẩm Thắng Y không ra sức kéo chiếc nón lên, mà lại đẩy nó sang một bên.

Gương mặt của Vô Diện pháp sư liền hiện ra dưới ánh dương quang.

Vô Diện pháp sư liền quay người, đứng đối diện với Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y nhìn chăm chăm vào gương mặt của Vô Diện pháp sư, liền cảm thấy rùng mình, tựa hồ không tin vào mắt mình.

Trước mắt Thẩm Thắng Y là một gương mặt không mắt, không mũi, không miệng, không lông mày. Cái mà Thẩm Thắng Y thấy căn bản không phải là một gương mặt.

Vô Diện pháp sư đích thật là vô diện.

Vô Diện pháp sư cúi xuống lượm chiếc nón trúc đội lên đầu lại, miệng niệm phật hiệu và tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Thắng Y không tự chủ, đi theo Vô Diện pháp sư.

Thẩm Thắng Y vốn có lòng hiếu kỳ không nhỏ, sự việc hiện tại càng tăng tính hiếu kỳ của y hơn.

U linh.

Linh hồn.

Quý huyết.

Pháp sư đến từ cõi u linh, vô diện pháp sư.

Chuyện này nào phải chỉ kỳ quái, đối với y đơn giản còn tràn đầy kích thích.

Kích thích yêu dị.

Kích thích chưa từng có!

oOo

Ngôi chùa quả thật cách đó không xa, nằm ngay dưới chân núi.

Thẩm Thắng Y vượt qua Vô Diện pháp sư tới trước cổng chùa.

Ngôi chùa này bị bỏ hoang đã lâu năm, gỗ đã mục, sơn đã phai.

Nóc chùa giờ đây là chỗ ở của những con quạ. Bây giờ trời đã gần tối, lũ quạ kéo nhau bay về tổ. Tiếng quạ kêu "oa oa".

Cảnh chùa đã thê lương khủng bố, thêm tiếng quạ kêu càng khủng bố, u ám hơn.

Nơi đây nếu có oan hồn xuất hiện thì cũng không có gì là kỳ quái.

Thẩm Thắng Y vừa có ý niệm đó, trong chùa đột nhiên truyền ra một tiếng chuông.

Tiếng chuông vang dội, làm chấn động cả ngôi chùa.

Hàng vạn con quạ bị tiếng chuông làm kinh động, bay khắp trời.

oOo

Thẩm Thốg Y nhú mà nói:

- Đây là ngôi chùa, tất nhiên phải tiếng chuông.
- Đương nhiên.
- Có tiếng chuông, tất nhiên phải có người. Chuông không thể nào tự động phát ra tiếng.

Vô Diện pháp sư không nói gì.

Thẩm Thốg Y tiếp:

- Trong chùa có người?

Vô Diện pháp sư vẫn không lên tiếng.

- Vậy kẻ đánh chuông là người hay quỷ?

Vô Diện pháp sư vẫn một mực không nói gì, tiến vào trong chùa.

Thẩm Thốg Y không chút do dự, bước theo Vô Diện pháp sư.

Tài cao lớn mật.

oOo

Cửa chính ngã vờ.

Con đường chính giữa bằng đá bây giờ đã bị cỏ che phủ. Hai bên cỏ mọc cao tới đầu gối.

Vô Diện pháp sư theo con đường đá đi tới đại điện.

Gió thổi lung lay những ngọn cỏ, tiếng kêu the thé.

Hai người đang đi, đột nhiên có tiếng “phốc”, một con quạ từ bụi cỏ bay lên.

Nếu Thẩm Thốg Y không phải là kẻ gan dạ, thì đã bị tiếng động này làm cho té ngã rồi.

Đột nhiên trong gió truyền đến một mùi quái lạ.

Mùi đó hình như đến phía sau chùa, lại phảng phất trong không khí quanh đây.

Thẩm Thắng Y quay đầu lại nhìn.

Đập vào mắt Thẩm Thắng Y là máu.

Màu đỏ tím của máu, máu nhuộm nguyên bức tường của ngôi chùa.

Mắt Thẩm Thắng Y thấy màu đỏ, đồng thời cũng thấy màu tím.

Máu người không thể có màu sắc đó.

Có thể nào đó là quý huyết?

Thẩm Thắng Y không kềm chế được, buột miệng gọi:

- Đại pháp sư.

Không cần phải gọi Vô Diện pháp sư, lão đã minh bạch.

Vô Diện pháp sư không dừng lại, mà còn tiến về phía trước nhanh hơn.

Thẩm Thắng Y chỉ còn cách là tiếp tục theo lão tiến về phía trước.

oOo

Cây cột đá trước điện bị vỡ.

Trên cột vấy đầy máu, hai cây cột đá hai bên cũng vậy.

Trong đại điện dường như vừa trải qua một trận mưa máu. Đâu đâu cũng có máu.

Màu máu đỏ tím y hệt máu ở trên tường bên ngoài.

Thẩm Thắng Y có cảm giác là mình đang ở cõi u linh.

Nơi đây không có chút nào giống nhân gian.

oOo

Mạng nhện giăng đầy đại điện, trong đại điện không có gì còn nguyên vẹn.

Chiếc chuông treo trên trần cũng không còn nguyên vẹn.

Nơi đây đích thực là không có một người.

Nếu tiếng chuông lúc phát ra từ cái chuông này, vậy "ai" đã tới đây đánh chuông?

Thẩm Thắng Y nhìn quanh bốn phía, thần sắc kỳ quái.

oOo

Trên bàn thờ, chiếc đèn dầu đã bị mất cán, nhưng có thể dùng được.

Chiếc đèn còn đầy dầu, liền được thắp lên.

Đại điện được chiếu sáng bởi ánh sáng của chiếc đèn.

Màu máu đỏ tím càng hiện rõ dưới ánh đèn.

Càng nhìn càng kinh tâm.

Thẩm Thắng Y chợt nhìn vào bức màn kế bên bàn thờ.

Chợt nghe có tiếng xé vải.

Tiếng xé vải vang vọng trong đại điện im lìm.

Phía sau màn vải hiện ra hai người.

Hai nàng thiếu nữ tóc dài.

Là người tất nhiên không phải quý, trên đất hiện ra hai cái bóng, người ta nói quý không có bóng.

Thiếu nữ bên trái khoảng mười bốn mười lăm tuổi, thiếu nữ bên phải khoảng mười tám mười chín tuổi.

Thẩm Thắng Y nhìn chăm vào thiếu nữ bên phải.

Nàng xin đẹp vô cùng.

Đẹp nhưng có chút yêu quái.

Hai mắt nàng xanh biếc như mắt mèo.

Nàng cũng đang nhìn Thẩm Thắng Y.

Vô Diện pháp sư niệm Phật hiệu đi tới.

Rồi lão quay người lại, chậm rãi tháo sợi dây cột ngay cầm ra, gỡ bỏ chiếc nón trúc đội trên đầu xuống.

Vẫn là gương mặt trắng không chút sinh khí.

Thẩm Thắng Y nhìn Vô Diện pháp sư nói:

- Đại pháp sư đeo một cái mặt nạ như vậy mà vẫn đi lại bình thường, thật là có bản lĩnh.

- Tại vì gần mắt có những lỗ nhỏ. Ngay mắt lại có chỗ lõm vào, hình trạng giống như mắt, có khe hở rất nhỏ, nếu không để ý khó mà phát giác được. Tuy rằng khe hở không đủ lớn để nhìn thấy từ trái sang phải như mắt thường, nhưng nếu để nhìn đường thì rất tốt.

Thẩm Thắng Y gật gù:

- Thì ra là vậy.

- Ngay mũi cũng có một chỗ hở, nếu không thì bản tăng bây giờ đã ở cõi u linh rồi.

- Đại pháp sư đến từ cõi u linh, tất phải trở lại đó.

- Bản tăng đến từ cõi u linh, trở lại đó làm chi. Với lại đã vào cõi u linh, làm sao trở ra được.

- Các hạ thật sự là Vô Diện pháp sư?

Vô Diện pháp sư lắc đầu:

- Không phải.

Vô Diện pháp sư gỡ chiếc mặt nạ trắng xương.

Quả thật là một cái mặt nạ.

Sau cái mặt nạ đó là một khuôn mặt như bao nhiêu người khác. Có đủ mắt, mũi, miệng, lông mi.

Một gương mặt trung niên.

Thẩm Thắng Y nhìn thẳng vào gương mặt đó, hỏi:

- Người thật sự là ai?

Trung niên cung kính đáp:

- Tại hạ Long Lập.

Thiếu nữ mỹ lệ có cặp mắt xanh biếc cất tiếng nói:

• Người đứng là quản gia Long Lập.

Thẩm Thắng Y nhìn cô gái:

- Cô nương là...

- Long Uyển Nhi.

Thẩm Thắng Y nhìn Long Uyển Nhi từ đầu tới chân:

- Cô nương chắc không phải người Hán.
- Tôi là người Hán. Cha tôi là người Hán, tất nhiên tôi cũng là người Hán.
- Cặp mắt cô nương không giống mắt của người Hán.
- Cặp mắt là di truyền của mẫu thân, mà bà không phải là người Hán.
- Lệnh đường...
- Gia mẫu là người tây phương, mắt xanh, tóc vàng.

Thẩm Thắng Y gật gù:

- Long Lập bất quá là một kẻ quản gia, có phải mọi việc là do chủ ý của cô nương?

Long Uyển Nhi gật đầu:

- Chính tôi đã sai Long Lập dẫn Thẩm đại hiệp tới đây.

Long Lập tiếp lời:

- Trên đường nếu có chỗ nào đắc tội, Long Lập xin Thẩm đại hiệp bỏ qua cho.

Nói xong, Long Lập quỳ xuống hành lễ.

Thẩm Thắng Y đỡ Long Lập dậy và nói:

- Trên đường đi các hạ đâu có làm điều gì đắc tội.

Long Lập cảm thấy có một sức mạnh nâng mình dậy, cố gắng lắm nhưng vẫn không quỳ xuống được. Y đành bỏ ý định hành lễ.

Long Uyển Nhi nói tiếp:

- Nếu nói có tội, thì tôi mới là kẻ đáng trách.

Thẩm Thắng Y cất tiếng hỏi:

- Cô nương cho người giả dạng dẫn dụ tại hạ tới đây, không biết vì lý do gì?

Long Uyển Nhi không đáp, nhưng hỏi lại:

- Ngoài cái mặt nạ ra, Thẩm đại hiệp còn phát giác điều gì nữa không?

Thẩm Thắng Y nhìn Long Uyển Nhi nói:

- Những vết máu bên ngoài kia không phải là quý huyết, mà là sơn.

Long Uyển Nhi gật đầu:

- Đúng vậy. Không biết khi nào Thẩm đại hiệp phát giác ra điều đó?

- Khi bước vào đại điện.
- Bội phục.
- Trên con đường tới đây và hai cột trụ có sơn màu giống quỷ huyết, làm tại hạ đặc biệt lưu ý.

Thẩm Thắng Y lại hỏi:

- Cô nương bố trí như vậy có ý gì?
- Mục đích là khơi dậy tính hiếu kỳ của Thẩm đại hiệp.

Thẩm Thắng Y:

- Nếu là như thế thì cô nương đã đạt được mục đích.

Quay sang Long Lập, Thẩm Thắng Y nói:

- Đầu tiên việc Vô Diện pháp sư đến từ cõi u linh, kể đến lại việc quỷ huyết nhuộm ngôi chùa. Thật sự là chuyện gì?

Long Uyển Nhi:

- Thẩm đại hiệp ngoài võ công cao cường, cơ trí cũng linh hoạt phi thường.
- Ai nói với cô nương như vậy?
- Có rất nhiều người nói vậy.
- Lời đồn không chắc gì đúng.
- Thập tam sát thủ, Bạch Tri Thủ, Họa Mi Điều chưa đủ chứng minh hay sao?

Thẩm Thắng Y đành ngậm miệng.

Long Uyển Nhi nói tiếp:

- Võ công không cao cường, cơ trí không hơn người thì làm sao có khả năng nhận xét sự tình chính xác như vậy được?

Thẩm Thắng Y lại im lặng.

Long Uyển Nhi nói tiếp:

- Trong vài năm nay, nhiều người có chuyện không giải quyết được, chỉ cần kiếm được Thẩm đại hiệp thì chuyện gì cũng xong.

Thẩm Thắng Y cười khổ:

- Tại hạ cũng là con người, đâu phải thần thánh. Nhiều người khi tìm đến tại hạ, cho tại hạ là thần tiên. Tại hạ không thích được người khác coi như thần.

Long Uyển Nhi:

- Cho nên Thẩm đại hiệp từ chối thỉnh cầu của họ?

Thẩm Thảng Y giải thích:

- Đó không phải là nguyên nhân chính.

- Vậy nguyên nhân chính là gì?

- Những điều họ nhờ tại hạ giúp, bản thân họ có thể giải quyết được. Chẳng hạn có một thái bà nhờ tại hạ điều tra xem ai đã ăn cắp hai con gà mái của bà ta.

Long Uyển Nhi cười lớn nói:

- Danh càng lớn thì phiền não càng nhiều.

Thẩm Thảng Y thở dài nói:

- Những việc tại hạ làm không phải để nổi danh.

- Những chuyện Thẩm đại hiệp làm không nổi danh cũng không được.

Thẩm Thảng Y không nói lời nào.

Long Uyển Nhi nói tiếp:

- Dường như tôi đã nghĩ sai.

- Nghĩ sai chuyện gì?

- Tôi nghĩ là Thẩm Thảng Y không thích giúp người khác giải quyết nan đề.

- Nhiều người cũng có suy nghĩ như vậy.

- Sở dĩ tôi dùng biện pháp này là để khơi dậy tính hiếu kỳ, Thẩm đại hiệp sẽ không từ chối giúp tôi một việc.

Thẩm Thảng Y nhìn không được hỏi:

- Làm sao cô nương có thể nghĩ ra biện pháp quái dị như vậy?

- Biện pháp đó không phải do tôi nghĩ ra.

- Vậy thì ai?

- Chính là Vô Diện pháp sư.

- Thật sự có người đó?

Long Uyển Nhi gật đầu nói:

- Quả thật có quỷ huyết.

Thẩm Thắng Y ngạc nhiên hỏi:

- Máu ở đây không phải là sơn lên sao?

Long Uyển Nhi đáp:

- Ở đây thì phải, tôi có thể khẳng định vì do chính tay tôi làm.

- Nơi mà cô nương nói không phải là ngôi chùa này?

Long Uyển Nhi gật đầu.

Thẩm Thắng Y:

- Nơi nào?

- Gia trang của tôi.

- Sự tình ra sao?

- Việc ấy xảy ra cách đây ba năm.

- Xin nói rõ sự tình.

Long Uyển Nhi kể:

- Ba năm trước đây cũng vào ngày này, sáng sớm gia phụ đã lên cao. Khi về tới cửa thì gặp một hòa thượng.

- Hòa thượng đó có phải là Vô Diện pháp sư?

Long Uyển Nhi gật đầu:

- Lão tự xưng là Vô Diện pháp sư, đến từ cõi u linh.

- Người đó nhìn giống như Long Lập lúc nãy?

- Giống y hệt.

- Kẻ đó thật sự không có gương mặt?

- Gia phụ dùng nón trúc đánh rơi nón trúc trên đầu lão, nhìn thấy mặt lão giống như Long Lập khi mang mặt nạ.

- Có thể lão ta cũng mang mặt nạ.

- Có thể.

- Sự việc xảy ra ngoài trang viện?

- Lão đợi gia phụ ngoài cửa.

- Lão có quen biết với linh tôn?

- Lão nói là không quen biết với gia phụ, sợ dĩ muốn gặp gia phụ vì gia phụ là chủ nhân của trang viện.

- Lão thật sự ở ngoài cửa chờ chủ nhân của trang viện?

- Đúng vậy.

Thẩm Thảng Y:

- Mục đích là gì?

Long Uyển Nhi:

- Giải cứu trang viện. Theo lời lão thì chủ nhân trước của trang viện giết người vô số, những người bị giết biến thành oan hồn. Những oan hồn này luôn quanh quẩn ở sau vườn để tìm cơ hội báo thù. Tuy nhiên sau đó chủ nhân bị bệnh chết, và trang viện đó bán cho gia phụ. Nhưng những oan hồn đó vẫn chưa chịu bỏ qua, nhất định quấy phá trang viện.

Thẩm Thảng Y:

- Quấy phá như thế nào?

Long Uyển Nhi:

- Chúng vấy máu chung quanh, hiện hình khủng bố làm cho những người trong trang viện hoảng sợ. Những người sống trong trang viện nếu không bị chúng hù chết, thì cũng bị bệnh rồi bỏ đi.

- Những oan hồn có khả năng làm chuyện hung tàn hay sao?

- Chính miệng lão nói như thế.

- Vậy lão có chỉ cho linh tôn làm cách nào thoát khỏi hung kiếp đó hay không?

- Lão ta có đề ra hai biện pháp, một là bỏ trang viện, hai là tới nha môn tự thú.

Thẩm Thảng Y ngạc nhiên hỏi:

- Tới nha môn tự thú?

- Vì gia phụ tội nghiệt sâu nặng, oan hồn có thể quay lại báo thù nên nếu gia phụ tới nha môn tự thú thì oan hồn không còn có gì để quấy phá nữa, chúng buộc phải bỏ đi ý định ban đầu.

- Những lời đó chính Vô Diện pháp sư nói ra?

Long Uyển Nhi gật đầu:

- Đúng vậy.

Thẩm Thảng Y hỏi tiếp:

- Lịnh tôn đã làm chuyện sai trái gì?

Long Uyển Nhi:

- Điều đó thì tôi không biết, gia phụ đích thật là một thương gia. Nhưng Vô Diện pháp sư không biết tại sao lại nói vậy.

- Lịnh tôn là một thương gia?

- Gia phụ là một người làm ăn buôn bán.

- Thật sự là làm việc gì?

- Dùng thuyền chở những đồ tây dương tới những thành lớn buôn bán.

- Thật là một nghề đặc biệt.

- Lúc thiếu thời gia phụ thường ra khơi với hai huynh đệ kết bái. Những năm sau đó kiếm được rất nhiều tiền.

- Hiện tại lịnh tôn vẫn còn làm nghề này?

Long Uyển Nhi lắc đầu:

- Không còn nữa.

- Tại sao?

Long Uyển Nhi:

- Tại vì bệnh tình của gia mẫu. Gia mẫu bị bệnh liệt giường nên hơn mười năm nay gia phụ luôn ở bên cạnh lo thang thuốc.

Thẩm Thảng Y nghe vậy nói:

- Lịnh tôn quả là một người chồng tốt.

Long Uyển Nhi tiếp:

- Và cũng là người cha tốt.

Nói tới đó mắt Long Uyển Nhi ngấn lệ.

Thẩm Thảng Y thấy vậy bèn quay trở lại vấn đề:

- Lịnh tôn khi nghe Vô Diện pháp sư nói vậy thì có ý định gì?

- Gia phụ nghi Vô Diện pháp sư có ý đồ, muốn lưu lã lại để hỏi cho rõ.

- Vô Diện pháp sư chắc không chịu lưu lã?

- Đúng vậy. Khi lão ta bỏ đi thì gia phụ xuất thủ đánh rớt nón trúc trên đầu và nhìn thấy gương mặt trống không của lão.

- Lúc đó lão phản ứng thế nào?

Long Uyển Nhi:

- Lão chấp tay niệm phật và nói rằng trong ba năm trang viện sẽ xuất hiện quý huyết, bảo gia phụ hãy tự lo liệu. Nói xong câu đó thì lão bỏ đi.

Thẩm Thắng Y hỏi:

- Lệnh tôn không có phái người theo dõi sao?

Long Uyển Nhi:

- Gia phụ lập tức thi triển khinh công đuổi theo, khi đuổi đến gần Vô Diện pháp sư thì chung quanh Vô Diện pháp sư bỗng xuất hiện một đám khói trắng.

- Vô Diện pháp sư biến mất trong đám khói trắng đó?

Long Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Khi đám khói lan tới con hẻm thì bị gió thổi tan, Vô Diện pháp sư lại hiện ra như một oan hồn và đi vào con hẻm.

- Lệnh tôn có đuổi theo không?

- Gia phụ đuổi tới, tính xâm nhập vào đám khói nhưng khói có độc. Gia phụ phát giác chất độc trong khói rất lạ nên ngăn cản thuộc hạ đi theo.

- Chuyện sau đó thế nào?

Long Uyển Nhi thân sắc âm đạm nói:

- Gia phụ đuổi theo Vô Diện pháp sư và bị mất tích.

Thẩm Thắng Y giật mình.

Long Uyển Nhi nhỏ giọng nói:

- Từ lúc gia phụ thất tung tới nay đã được ba năm.

- Một chút tin tức cũng không có?

- Không có.

Thẩm Thắng Y trầm ngâm một hồi, đột nhiên hỏi:

- Lệnh tôn cao tánh đại danh?

- Long Thê Vân.

- Tại hạ tin rằng võ công lịnh tôn rất cao.
- Gia phụ có từng nói qua rằng võ công của gia phụ không kém Giang Nam ngũ đại cao thủ.
- Lịnh tôn là một thương nhân làm sao có được một thân võ công như vậy?
- Tôi cũng không rõ.

Thẩm Thảng Y hỏi tiếp:

- Lúc đó ai ở bên cạnh lịnh tôn?
- Lúc đó chỉ có Long Lập bên mình.

Thẩm Thảng Y nhìn chăm chăm Long Lập.

Long Uyển Nhi nói tiếp:

- Mọi sự việc tôi biết là từ miệng Long Lập kể lại. Long Lập!

Long Lập liền ứng tiếng.

Long Uyển Nhi phân phó:

- Những điều mà ta đã nói, người có cần bổ sung thêm gì không?

o O o -